

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμων ήθησείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΡΩΤΕΑ</p> <p>Εσωτερικού:</p> <p>Ετησία... δρ. 8.— Εξάμηνος... > 4,50 Τριμήνιος... > 2,50</p> <p>Εξωτερικού:</p> <p>Ετησία φρ. χρ. 10.— Εξάμηνος > 5,50 Τριμήνιος > 3.—</p> <p>Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β' .— Τόμος 14ος</p> <p>Έν Αθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Εσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Οδός Ερμούπου δρ. 38, παρά τώ Βαθβάκιον.</p> <p>Έτος 29ον.— Αριθ. 42</p>
---	--	--

τήν Κόρη των Κυμάτων, Γλυκείαν Άμμωνιδίαν, Σταγόνα εν τώ Ωκεανώ, Τρικυμιώδη Θάλασσαν και Παλλάδα — ό Διαβολάκος με τήν Ναυκρατούσαν, Αλιθ, Σανθό Διαβολάκι και Σταγόνα εν τώ Ωκεανώ — ή Χρυσανγή με τόν Φιλέλληνα Μακεδόνα, Λευκοκύματος Αιγαλιόν, Μαγεμίνο Άκρογαλι και Βασίλειά των Κυμάτων — ή Θέλλα με τήν Έλληνικήν Δόξαν, Εύνυχες Παρελθόν, Αξιολύπτητον, Λάκην Ανακουφίσσεως και Καρδίαν υπό Πέτρον — ό Λάζαρος με τήν Έλληνικήν Δόξαν, Εύνυχες Παρελθόν, Αξιολύπτητον, Λάκην Ανακουφίσσεως και Καρδίαν υπό Πέτρον — ό Διατόντο με τήν Έλληνικήν Δόξαν, Εύνυχες Παρελθόν, Αξιολύπτητον, Λάκην Ανακουφίσσεως και Καρδίαν υπό Πέτρον — ή Νεκροική Όδη με τήν Έλληνικήν Δόξαν και Ήρημητην — ή Αίλιθ με τόν Αριέλ και Περιοστέρην της Ιθάκης — ό Χορδοκέφαλος με τήν Παθησίωσαν Πυροδόπουσαν — ό Λευκοκύματος Αιγαλιός με τόν Γουτινόν Πύργον, Ένδοξον Ύδραν Χάμου και Μπαλομένην Φουφούσαν — ό Έργάνης με τόν Κνωσόσκον Λάβαρον και Βαρελάκι — ό Ρόδον της Ανατολής με τήν Νυμφαλαν τού Παμίου, Αήθην και Άνθοσαν Νούτητα — ή Έμπνευμένη Μουσικός με τήν Θέλλαν, Διατόντο και Λάκην της Ανακουφίσσεως — ό Μαγεμίνο Άκρογαλι με τήν Έαρινήν Ζωήν, Διακοιθεισαν Άρσασκάδα, Έλληνικήν Όδη, Παληοφαλησίωσαν και Αιτωλλάν Εισαχρήνην — ό Έλληρικόν Σίφος με τήν Διακοιθεισαν Άρσασκάδα, Αιτωλλάν Βασιλίσσιαδα και Ύπερήφανον Έλληρίδα — ό Μαύρος της Βενετίας με τήν Μαγεμίνην Άκροθαλασίαν και Βασίλειά των Κυμάτων — ή Έλληνίς με τήν Καυκασίαν Έλληρίδα, Νοσταλγοσαν Έλληρίδα, Συριακήν Σανθούλαν, Χιονομήνην Περιοστέρην και Κύκρον τού Εδρόντα — ή Φιλόπατρις Έλληνοπόδα με τήν Άκταιωρίδα, Ατρούνητον Λέοντα, Νικηφόρον Οδωτόν και Μαγεμίνο Άκρογαλι — ό Νυχτολούλουδο με τόν Διακρυσένον Τριαντάφυλλο, Κίρκην, Θέλλαν, Χιονομήνην Περιοστέρην και Νεραϊδολλούλουδο — ή Χαριτωμένη Χίος με τόν Έδρομάριον, Σταγόνα εν τώ Ωκεανώ, Ατρούνητον Λέοντα και Άθανaton Έλλάδα — ό Μελαχροινό Έλληνοπούλο με τόν Ταπεινό Γιασομί, Θέλλαν και Άργοντοπούλαν των Λευκών Όρέων — ή Χιονομένη Περιοστέρη με τόν Κύκρον τού Εδρόντα, Αίλιθ, Βαρελάκι και Σκέριτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται μέχρι της 14 Όκτωβρίου
[Ό χάριτες των λύσεων, επί τού όποιον δέον να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παλαιται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, ών έκαστος περιχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

471. Λεξιγράφος.
Απεράσιτα να κάμω
Δωρεάν τώ ταξειδάκι,
Και χωρίς μισή πεντάρα
— Μή με πάρης για τρελό, —
Ένα ζών πήρα μόνον
Κ' ένα επιρρηματάκι,
Μ' ακρωτήρι τά ένόνω,
Και πηγάινο στο καλό.

Έστάλη υπό τού Πλουσίου Φουκαρά

472. Συλλαβογράφος.
Με φθόγγον κ' ένα γράμμα τί θα γίνη,
Καθείς, άν μάθης, εκπληκτος θα μείνη.
Γιατί κ' εγώ θαυμάζω κ' άπορω,
Πώς γίνεται μια τρύπα στο νερό!

Έστάλη υπό της Πολυτελής του Νεότητος

473. Αναγραμματισμός.
Αν άπειρακτον μ' άφισης,
Είμαι ήρωσ μυθικός;
Και Προφήτης ιερός,
Αν με αναγραμματίσης.

Έστάλη υπό τού Αετού τού Σουλίου

474. Γωνία μετά Πυραμίδος.

+ + + + +	=	Νήσος τού Ίονίου.
+ + + + +	=	Χώρα της Ασίας.
+ + + + +	=	Ποταμός έύρωπ.
+ + + + +	=	Στρατηγ. άρχαίος.
+ + + + +	=	Ποιητής νεώτερος.
+ + + + +	=	Άκρωτήριον.
+ + + + +	=	Ρωμαίος στρατηγ.

Τήν Πυραμίδα αποτελούν έκ τών άνω κατά σειράν: γράμμα, άντωνυμία άόριστος, επίθετον, νήσος τού Αιγαίου. Είς τήν κάθετον σχηματίζεται ρήμα.

Έστάλη υπό της Ημέρας της Έλευθερίας

475. Συλλαβικόν Κυβόλεξον.

- 1.—Χώρα της Μ. Ασίας.
- 2.—Μουσικόν όργανον.
- 3.—Αίμνη.

Έστάλη υπό της Πτωχικής Καλύβης

476-478. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1.—Τάς —τύχης—έπιστάσο—φέρειν.
- 2.—Γέλωσ—πολός—μυθέ—
- 3.—Ρών—άγαθού—κακόν—έκ—έσθλόν.

Έστάλη υπό της Αργούς

479. Έξαπλή Άκροστιχίς.
Τα πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούν πρώθινον, τα δεύτερα λιμένα της Έβρυθάς, τα τρίτα επίρρημα, τα τέταρτα πρόσωπον της Η. Διαθήκης, τα πέμπτα πόλιν άναφερομένην εις τόν Β'αγγέλιον, και τα έκτα επίρρημα:

1. Δωμάτιον ήθιοπού.
2. Πολύτιμος λίθος.
3. Άρχαίος ήρωσ.
4. Καρκός τού τροπικού.

Έστάλη υπό της Αντιθέσεως

480. Έλλιπσούφωνον.
ευασια-ηεω-η-ευασια

Έστάλη υπό τού Αδνονόμου

481. Γρίφος Παραστατικός.
Φωνήν — Αντωνυμία άόριστος — Σύνδεσμος συμπλεκτικός — Σύνδεσμος συμπλεκτικός — Φωνήν — Χρονική διαίρεσις.

Έστάλη υπό της Μακεδονίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γλυκοκουτάλα, Ίουλία, έρχόμενοι τινα χθιςτε ένα μη μεταδώσητε τήν αυτού ψύραν. «Αμε σάρι;» Λέγει, Γλυκοκουτάλα.— *Αίγυπτία Βασιλόνας. (Ζ'—219)*

Αποδεχόμενος έγκαρδίως τώ μπουκέτω των επί τή όνομαστική έορτή μου ειλικρινών εϋχών των Δικηγόρων Νεολάας και Συνδρομητών, απευθύνω αδικαίς μυσίας εύχαριστίας. Έπίσης εύχαριστώ μεγάλως, δι' εύχάς του, ολόκληρον τόν Κράτος της Φαυδροήτης και συγγάιρω ολόψυχως Δικηγόρω των Συνδρομητών και Έξέδρα τού Φαλήρου, επί θριαμβευτική βραβεύσει.— *Λάτρης τού Απειρου.*

Φιλόπατρις Έλληνοπούλα, τί γίνεται; πώς τά περνάς εις τας Αθήνας; φίλησέ μου τήν Λούλα.— *Έλεντίσα. (Ζ'—221)*

Φιλόπατρις . . . — Έπικουρούμεν.— Σαρδανάπαλο, — και Ταχύν.— *Έλεντίσα και Αίβεροπουλ. (Ζ'—222)*

Τω συμπαθεστάτω φίλω μας Γεωργίω Σίτη αναχωρούντι και πάλιν εις Σμύρνην, εύχόμεθα ολοψύχως καλό ταξίδι και έπιτυχή άποφοίτησιν.

Σάνθη, I. B. Α. Ρ. (Ζ'—223)

Είδοποιώ Κυρία Σκαρφάλοτραν, Γλυ κειαν Άμμωνιδίαν, Παληοφαλησίωσαν, ότι ανεκάλυφα όνοματά των.

Καρανάξα. (Ζ'—224)

Ερημίτα, εισημόνησες ότι έχεις φευδόνον.— *Διαβολάκος, Νεκροική Όδη, Ριγολέττος, Θέλλα, Κουροπάτιν, Λάζαρος.*

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΥΚΕΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

(Μετ' οίκοτροφείου).

Περιλαμβάνον τρείς προπαιδευτικής και τέσσαρας ειδικάς τάξεις εις δύο τμήματα: τόν έμπορικόν και τόν πραγματικόν, μετ' ευρείας διδασκαλίας των ξένων γλωσσών, Γερμανικής, Γαλλικής και Άγγλικής.

Τό προσωπικόν άποτελείται εκ 20 καθηγητών και διδασκάλων, ών 8 διδάκτορες.

Η έπιτηρίς τού Λυκειου άποστέλλεται τω αίτούντι ως και τόν αναλυτικόν πρόγραμμα και ό κανονισμός.

Περιεχόμενα της Έπιτηρίδος.

- 1) Εισαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λόγος επί τή λήξει τού σχολ. έτους υπό Κ. Γιαννίκη Δ. Φ.—4) Τά Έλληνικά εν τή μέση εκπαίδευσει υπό Α. Γιληνού Δ. Φ.—5) Σχολική Ίατρική έπιτήρεια υπό Κ. Κεχαγιά Δ. Ι.—6) Περί της διδασκαλίας των ξένων γλωσσών υπό Α. Παυλιδου, καθηγητού των παιδαγωγικών.—7) Θεολογία και Ήθική υπό Γρ. Όρφανιδου, προλόντου της Θεολογίας.—8) Όφείλια και διαίρεσις της Χειροτεχνικής εργασίας υπό Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Héroguet.—10) Σωματική άνατροφή.—Γυμναστική.—υπό Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδική της Ίχνογραφίας υπό Α. Γεωργακάκι Δ. Φ. καθηγητού των Έλληνικών και παιδαγωγικών.—12) Η έλευτέρα Ίχνογραφία υπό Γ. Σχουνά.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινά περί της διδασκαλίας της Αριθμητικής, υπό Κ. Γιαννίκη Δ. Φ.—15) Τά Έμπορικά μαθήματα υπό Ι. Γιαννίκη.—16) Πρακτικά τού συλλόγου των καθηγητών και διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατά τας γενικές γραπτάς εξετάσεις.—18) Γραπτά μαθητών εις τας Γλωσσικά μαθήματα.—19) Κατάλογος των μαθητού των σχολ. έτους 1906—1907.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Η άγνωστος δέν έδωκεν άπάντησιν εις τήν έρώτησιν τού Γάλλου είχε πηδήσει εις τήν άλλην κυρίαν, έπιασε τά λευκά ήνια των γαζελών τ' άραπόπουλο, με τήν όμπρέλλαν του επ' ώμου, έσκαρφάλωσε εις τόν μικρόν έδωλίον τόν στερεωμένον εις τόν οπισθεν μέρος της βικτώριας. Η μυστηριώδης κόρη, πριν δώση δρόμον εις τας γαζέλλας της, έστρεψε πρós τόν συνομιλητήν της τόν πρόσωπον, όπου ή σοβαρότης έσβυσε με μίαν θελκτικώτατα πονηράν έκφρασιν, ένθώ τώ χαριτωμένο χαμόγελό της άνεσθήκωνε λιγάκι τόν άνω χείλος της . . .

Από τόν χαμόγελο εκείνο, από τήν φωτεινήν ακτίνα που εξέφευγεν από τά βελουδένια μάτια της, ό νεός άνεγνώρισε τήν μικρούλαν φίλην των παιδικών του χρόνων, εκείνην, της οποίας ή άνάμνησις ήνητιζε πάντοτε εις τόν βάθος της καρδιάς του. Δέν ήμπόρεσε να συγκαταηθί, καί:

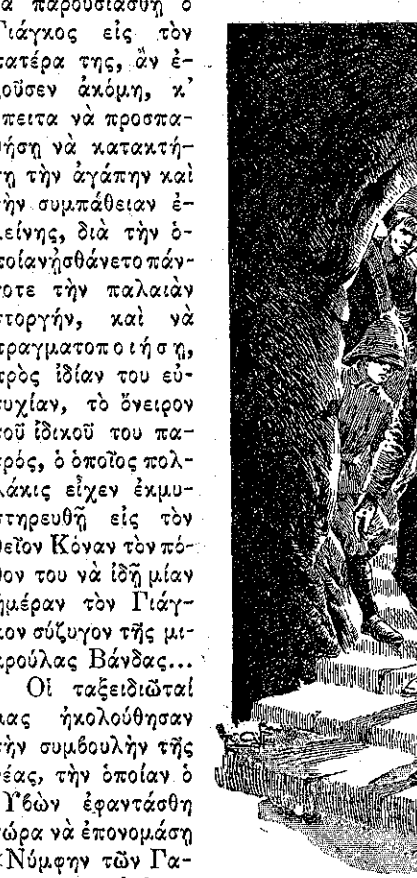
— Βάνδα! — έφώνηξε.

— Σούτ, κύριε Γιαγκο! — έψιθύρισε εκείνη, φέρουσα τόν δάκτυλο εις τά χείλη της.

Και έδωκε δρόμον εις τας αντίλοπας της, αι όποιαί άπεμακρύνθησαν εις τήν στιγμήν με ταχύν καλπασμον, ένθώ ό Γιαγκος, άκίνητος εις τόν άκρον τού δρόμου, έβλεπε τά χαριτωμένα υποζύγια να φεύγουν και ν' άπάγουν μακράν τήν σύντροφόν του εις τά παιδιάρικα παιγνίδια του, τήν θετήν άδελφήν του, τήν μελαχροινούλαν Βάνδαν του με τά σοβαρά μάτια της, που έγινεν εξαφνα ώραία νέα είκσις έτών.

Και δέν είχε πλέον άλλον πόθον, παρά να εύρη τόν Βόριν Βολκώφ, να τεθή εις τήν διάθεσιν του, και έπειτα,

κύριος τού έαυτού του και έλεύθερος να κάμνη ό,τι ήθελε, να τρέξη εις αναζήτησιν της νέας. Δέν θα ήτο δύσκολον να τήν εύρη εις αυτήν τήν χώραν, όπου οι Έυρωπαίοι εινε τόσοσ όλιγοι: και όπου ή χάρις και ή όμορφία της δέν ήμπορούσε να μείνη άπαρατήρητος και τότε, να παρουσιασθί ό Γιαγκος εις τόν πατέρα της, άν έζούσεν άκόμη, κ' έπειτα να προσπαθήση να κατακτήση τήν άγάπην και τήν συμπάθειαν εκείνης, δια τήν όποιαν ήσθάνετο πάντοτε τήν παλαιάν στοργήν, και να πραγματοποιήση, πρós ιδίαν του ευτυχίαν, τόν όνειρον τού ιδιου του πατρός, ό όποιος πολλάκις είχεν έκμυστηρευθί εις τόν θεόν Κόραν τόν πόθον του να ίδθί μίαν ήμέραν τόν Γιαγκον σύζυγον της μικρούλας Βάνδας . . .

«Κατέβησαν τά σκαλοπάντια . . .» (Σελ. 330, στ. β'.)

καταβρεγμένον με έλατα — με όρυκτά έλαια, καθ' όλα τά φαινόμενα, αλλά χωρίς τήν παραμικράν όσμήν πετρελαιου. Η παρατήρησις αυτή εξήγησε τήν εύκολον κυλίνθησιν τού αυτοκινήτου των και τήν παντελή έλλειψιν σκόνης εις όλον τόν διάστημα που έπέρασαν.

— Λεωφόρος τριακοσίων χιλιομέτρων και καταβρεγμένη με λάδι, να τί θα π'ή χρήσιμος πολυτέλεια μιά φορά, — είπεν ό κ. Ζουανίς, τόν όποιον κάθε νέα άποκάλυψις σχετιζόμενή με τόν εφευρετικό πνεύμα του τ' Αρχοντος τού Πυρός, τόν έκαμνε να πετᾷ από τήν χαράν του, τώρα μάλιστα που είχε τήν βεβαιότητα ότι θα έγνώριζε προσωπικώς τόν μυστηριώδη αυτόν άνθρωπον, αφού αϋτός δέν ήτο άλλος παρά ό Βόρις Βολκώφ ό ίδιος.

«Αμα έβάδισαν πεντακόσια μέτρα, ό σωρός των βράχων έφάνη πρós τά δεξιά των. Οι ταξιδιωτάί έκαμαν τόν γύρον των» οι βράχοι, χαμηλοί, πλακωτοί, σαν μεγάλα όρθογώνια κομμάτια πετρών, στοιβαγμένα χωρίς συμμετρίαν και σκαρφωμένα τόν έν έπάνω στ' άλλο, δέν παρουσίαζαν καμμίαν κοιλότητα, καμμίαν συγκοινωνίαν με τόν έσωτερικόν έδαφος.

Ό κ. Ζουανίς και ό Γιαγκος είχαν

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'

Ένα βράδυ λοιπόν, τὸ ελεφαντάκι μας, ἀπηλιπισμένο καὶ καταλυπημένο, ἐπῆγε κ' ἐκάθισε στὴν παλιὰ του θέσι, κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ τὴν μοῖρά του.

Σὲ λιγάκι ἀνοῦει ἄλλους θρήνους καὶ κλάμματα, πίσω ἀπὸ τὸν βράχο...

Ἦτανε ὁ ποντίκαρος. Κι' αὐτὸς ὁ κακόμοιρος εἶχε βρῆ καταφύγιον σ' ἐκεῖνὴ τὴν μοναξιά τῆς ἀκρογιαλιᾶς, κ' ἐθρηνοῦσε κ' αὐτὸς γιὰ τὴν ἀπελπιστικὴν του κατάστασι.

ἀσημένια ἀκτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ, κ' ἐδρέθη κοντὰ των.

Ἐκρατοῦσε πάλιν τὸ χρυσοῦ ραβδάκι τῆς. Τὸ ἀκκούμπησεν ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ δύο δυστυχισμένα τὰ ζῦα, καὶ τὰ ἔκαμε νὰ ξαναγίνου ὅπως ἦσαν προτῆτερα. Ἐγίνε πάλι ὁ ποντίκαρος ποντικάκι, καὶ τὸ ελεφαντάκι ἐλεφαντάρος.

— Φίλοι μου, — τοὺς εἶπε τότε, σοβαρὰ-σοβαρὰ, — αὐτὸ τὸ σκληρὸ πάθημα, ἄς σᾶς γίνῃ μᾶθημα, γιὰ νὰ ζῆσατε ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς καλὰ καὶ εὐχαριστημένα.

Ἦστερα, ἐσκαρφάλωσε πάλιν ἐπάνω στὴν χλωμὴν ἀκτῖνά τῆς κ' ἐπέταξε κ' ἐχάθη, σὰν ἀχνὸς στὸν ἀέρα...

Ἐπιμύθιον (διὰ τὰ πῶ μεγάλα παιδιὰ). — Ὁ μῦθος δηλοῖ, παιδιὰ μου, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ζηλεύετε τὴν τύχην τῶν ἄλλων. Ὁ καθένας ἔχει τὰς χαρὰς του καὶ τὰς λύπες του. Ἄμα λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ζεύρει νὰ μὲν εὐχαριστημένος, μετὰ τὴν ἰδικὴν του τύχην καὶ νὰ προσπαθῇ μόνος του νὰ γίνῃ πάντοτε καλλίτερος, — τότε ἔχει στὰ χέρια του τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας.

Δεύτερον ἐπιμύθιον (κρυφὸ καὶ μυστικὸ γιὰ τὰ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ). — καὶ προσοχὴ νὰ μὴν τ' ἀκούσουν οἱ μεγάλοι!) — Παιδιάκια μου, τὸ βράδυ, ἄμα κἀνὴ ψυχρούλα, καὶ τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει ἀργὰ-ἀργὰ στὸν οὐρανὸ, καὶ τὸ ἀεράκι τραγουδεῖ ἀνάμεσα στὰ δένδρα, αἱ πονηρὲς νεραϊδοῦλες ἔρχονται κάτω στὴν γῆ, καὶ γυρίζουν στοὺς δρόμους. Ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα λοιπὸν, — γρήγορα σπῖτι σας, κοντὰ στὴ μαμμά σας, γιὰτὶ μπορεῖ καμμιά πονηρὴ νεραϊδοῦλα νὰ σᾶς ἐγγίξῃ μετὰ τὸ ραβδάκι τῆς, καὶ νὰ σᾶς κἀνὴ ἢ ποντικάκια ἢ βατραχάκια ἢ χελωνάκια ἢ νυχτεριδάκια!

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ ΤΕΛΟΣ

— "Α! ἐσὺ εἶσαι; Κ' ἐσὺ κλαῖς; ... — Τί ἄδικο ποῦ εἶχαμε, εἶπε τὸ ελεφαντάκι, ποῦ ἠθέλαμε νὰ γίνουμε ἀλλοιώτικοι παρ' ὅτι ἤμαστε! ... "Αχ! τί δὲν θὰ ἔδινα, νὰ ξαναγίνωμουν πάλιν ὅπως ἦμουν προτῆτερα, καί, σὲ βεβαιῶνω, ἄμα ξαναγίνω, θὰ ξέρω νὰ ζῆσω τότε παραπολὺ εὐτυχῆς!

— "Αχ! εἶπεν ὁ ποντίκαρος, κ' ἐγώ... κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

— "Αχ! νεραϊδοῦλα, ἐσὺ ποῦ ἀκουσες τὰ ἀνόητα λόγια μας καὶ μᾶς ἀλλάξες ἔτσι, κύττα τὴν κατάστασί μας! Λυτήσου μας!

— Σπλαγχνίσου μας!

— Ἐλέησέ μας, τοὺς καϊμένους...

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει ἀργὰ ἀργὰ ἀπὸ τὸ πέρα βουναλάκι, καὶ ἡ πονηρὴ νεραϊδοῦλα ἐγλύστρησε πάλιν ἐπάνω σὲ μιὰν

Ἐγίνε πάλιν ὁ ποντίκαρος ποντικάκι, καὶ τὸ ελεφαντάκι ἐλεφαντάρος...» (Σελ. 332, στ. β')

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΟΧΙΑ ΦΛΟΤΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ εὐκαιρία ποῦ ἐπερίμενε ὁ Τσοσυλάκης διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ἐνας ξένος εἶχε ἔλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἄφησε μισοανοιγμένην τὴν θύραν. Τὸ εἶδεν ὁ Τσοσυλάκης, ἐξεγλύστρησε κρυφὰ κρυφὰ ἔξω καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὰ χωράφια, σὰν τὸ κουνέλι.

Ὅταν ὁ ἐλλογιμώτατος Διοξοχαρᾶς ἀντελήθη τὴν ἀπουσίαν τοῦ οἰκοτρόφου του, ἀνέβη ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, καί, μ' ἕνα μακρὸν τηλεσκόπιον, εἶδε τὸν δραπέτην ποῦ ἔτρεχε στὰ χωράφια... Ὁ Τσοσυλάκης ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο γλυτωμένος πιά καὶ ἐλεύθερος, ὅταν ἔξαφνα βιαστικὰ βήματα ἀντήχησαν ὀπίσω του. Γυρίζει, καὶ τί νὰ δῇ; Τὸν ἐλλογιμώτατον.

Ὁ πονηρὸς Τσοσυλάκης, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἐκούραζε, ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ μετὰ λοξοδρομίας, καὶ νὰ πηδᾷ ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ. Τοῦ κάκου ὁμως!... Ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε, εὐρέθηκε πιασμένος μέσα σ' ἕνα εἶδος ἀπόχης, σ' ἕνα μεγάλο δίκτυο γιὰ πεταλοῦδες, μετὰ τὸ ὅποιον ὁ δάσκαλος, τὸσον πονηρὸς ὅσον καὶ ὁ μαθητῆς του, εἶχε λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ ὀπλισθῇ.

Ἡ ἀντίστασις ἦτο περιττὴ. Ἦναγκάσθη λοιπὸν ὁ Τσοσυλάκης νὰ παραδοθῇ καὶ νὰ ξαναπάγῃ, κατεντροπιασμένος καὶ περίλυπος, εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μεγάλη ἐκεῖνὴ ἀτάξια ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, καὶ ὁ ἐλλογιμώτατος τὸν ἐτιμώρησε μετὰ τέσσαρες ἡμέρας κλεισίμο στὴν φυλακὴν, καὶ μετὰ στέρησιν τῆς ἀδείας ποῦ εἶχε διὰ νὰ πάῃ στὸ σπῖτι τῶν γονέων του τὴν ἐρχομένην Πέμπτην καὶ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν.

Ὁ ἀφήσωμεν τὸν μικρὸν μας κανονιστὴν εἰς τὴν φυλακὴν του, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ποινὴν του, καὶ θὰ ὀδηγήσωμεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σπῖτικὸ τοῦ σοφολογιώτατου δασκάλου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ τραπέζι τῆς Ροζέττας.

Ὁ ἐλλογιμώτατος Διοξοχαρᾶς ἀνέτρεφεν εἰς τὸ σπῖτι του μιὰν μικροῦλαν ὄρφανὴν ἀνεψιάν του.

Ἡ Ροζέττα ἐπλησίαζε νὰ κλείσῃ τὰ ἐγγέα καὶ νὰ μῆτῃ στὰ δέκα' ἂν καὶ χαριτωμένο κορίτσι, εἶχε δύο μεγάλα ἐλαττώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ θεὸς τῆς καὶ ἡ γρηᾷ τῆς ἢ παραμάννα ἔχαναν ἄδικα τὸν κόπον των νὰ τὴν διορθώσουν.

Εἶχε μεγάλην περιέργειαν γιὰ τὸ καθεστὶ, καὶ μαζὶ μετὰ τὴν περιέργειαν, ἦτο καὶ ἄρκετὰ λαίμαργος.

Μεγάλῃ δὲ αὐτὴν ἦτο ἡ χαρὰ, ἄμα

κατῶρθανε ν' ἀνακαλύψῃ κανένα μυστικόν, καὶ ἡ εὐτυχία τῆς δὲν εἶχε τὸ ταῖρι τῆς, ἄμα κατῶρθανε νὰ μαζέψῃ μερικὰ λιχουδεύματα καὶ νὰ κλέσῃ τὴν ἀγαπημένην τῆς φιλενάδα, τὴν Βαθίλδαν, νὰ τῆς κάμῃ τραπέζι.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ συμβῇ, τὴν ἡμέραν ποῦ ἔκαμε τὴν ἀπόπειραν νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ φίλος μας ὁ Τσοσυλάκης.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ-πρῶτ, ἡ Ροζέττα εἶχε ἀρχίσῃ τὴν προτοιμασίαν τῆς ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζακι, στημένο μέσα στὴ μέσῃ τῆς καμαρούλας τῆς, εἶχε τοποθετήσῃ μιὰ ὠραία τυρόπηττα μετὰ χρυσωμένην κρούστα, ἔφαγε αὐτοκαλάμαρα, ὠραία μπουρεκάκια μετὰ κρέμα, καὶ μελομακάρονα μετὰ πολὺ μέλι. Καὶ αὐτὰ τὰ ὠραῖα φαγώσιμα ἦσαν συντροφευμένα μετὰ δύο καραφάκια γεμάτα, τὸ ἕνα μετὰ σιρόπι ἀπὸ φραγκοστάφυλα καὶ τὸ ἄλλο μετὰ πορτοκαλάδα.

Τὸ θέαμα ὄλων αὐτῶν τῶν ὠραίων πραγμάτων τόσο πολὺ ἐκίνησε τὴν ὄρεξιν τῆς Ροζέττας, ὥστε, ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μήπως πιάσῃ καὶ τὰ χάψῃ πρὶν ἔλθῃ ἡ Βαθίλδα, ἔκλεισε μετὰ τὸ κλειδί τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας τῆς, ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπῃ τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ καὶ νὰ εὔρῃ τὴν φιληνάδα τῆς, διὰ νὰ τὴν φέρῃ.

Κάποιον ἀταξίαν εἶχε κάμῃ, φαίνεται, ἡ φιληνάδα: μιὰ ἐργασία τῆς ἔμενε διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ, καὶ ῥητὴ διαταγὴ εἶχε δοθῇ νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι, πρὶν κάμῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἡ Ροζέττα ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ μετὰ ὅλην τὴν προθυμίαν τῆς: ἀλλὰ, μ' ὅλην τὴν βοήθειάν τῆς, μιὰ ὥρα ἐπέρασε πρὶν τὰ δύο κορίτσια ἠμπορέσουν νὰ πάρουν τὸ φύσημά τους ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς Βαθίλδας.

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σπῖτι τῆς Ροζέττας. Ἀνεβαίνουν τέσσαρ-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια: ἀνοίγουν μετὰ τὸ κλειδί τὴν πόρτα, καὶ ἡ Ροζέττα βάζει τὰς φωνάς:

— "Αχ! πᾶνε τὰ γλυκά!... Τὰ ὠραῖά μου γλυκά κάνανε φτερά καὶ πετάξαν!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, λέγει ἡ Βαθίλδα, ἡ πόρτα ἦτανε κλειστὴ. Μπῆκε ἴσως καμμιά γάτα.

— Δὲν μπῆκε, εἶμαι βεβαία.

— Τότε, τὰ φάγατε οἱ ποντικοί.

— Οἱ ποντικοί δὲν πίνουσι σιρόπι

φραγκοστάφυλο, οὔτε πορτοκαλάδα, καί, τὸ βλέπετε πολὺ καλὰ, τὰ μπουκάκια μου εἶνε ἄδεια.

— Μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα, εἶπε μετὰ πονηρίαν ἡ Βαθίλδα, — καὶ μοῦ φαίνεται αὐτὸ εἶνε!

— Τί πράγμα;

— "Ὅτι ἐσὺ τὰ ἔφαγες μόνῃ σου ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα πράγματα, καὶ τώρα καμῶνεσαι πῶς δὲν ξέρεις τί ἔγιναν.

— Καί, γιὰτί νὰ τὸ κάμω αὐτὸ ποῦ λές;

— Μπᾶ! εἶσαι τόσο λαίμαργη!...

"Ἐνα μπουρεκάκι ἀπ' ἐδῶ... ἕνα μελομακάρονο ἀπ' ἐκεῖ... ἕνα ποτηράκι πορτοκαλάδα γιὰ νὰ πᾶνε κάτω...

— Σὲ βεβαιῶνω πῶς τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχω καμῶμένα: σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Καί, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ στὸν πειρασμὸ καὶ τὰ δοκιμάσω,

Ἐδρέθη πιασμένος μέσα σ' ἕνα εἶδος ἀπόχης...» (Σελ. 332, στ. γ')

ἦλθα ἐγὼ νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὸ σπῖτι σας.

— Τότε τί πρέπει νὰ πιστέψω κ' ἐγώ;... Πῶς ἦλθε κανένα ξωτικόν, καμμιά νεραϊδα;... Ὅπωςδήποτε, αὐτὴ ἡ νεραϊδα θὰ ἦτανε παραπολὺ πεινασμένη, ἀφοῦ δὲν ἄφησε τίποτε...

Ἡ Ροζέττα ἐπὶ τέλους εἶπε τῆς φιληνάδας:

— "Ἐλα μαζὶ μου, πᾶμε νὰ τὰ ποῦμε ὅλα αὐτὰ τοῦ θεοῦ μου. Αὐτὸς εἶνε τόσο σοφός! Αὐτὸς μονάχος θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει. Τί δυστυχία! Τόσο ὠραῖα γλυκά καὶ σιρόπια!

Ὁ ἐλλογιμώτατος Διοξοχαρᾶς εὐρίσκει ἐκεῖνὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, εἰς ἕνα ἀπέραντον

δωμάτιον, στοιβαγμένο μετὰ βιβλία, μετὰ γεωγραφικοὺς πίνακας, μετὰ ἐργαλεῖα κάθε λογῆς. Μετὰ τὰ μεγάλα του ματογυάλια ἐπάνω στὴν μύτην του, μετὰ κωνδυλοφόρον στὸ αὐτί, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἔρευναν τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς Φύσεως, ὅταν τὰ δύο κοριτάκια εἰσώρμησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, σὰν νὰ τὰ ἔφερνε κανένας ἀνεμοστρίβιλος.

— Θεῖέ μου, ἤρχισεν ἡ Ροζέττα, ἐρχόμαστε νὰ πάρωμε τὴν συμβουλή σας γιὰ ἕνα παράξενο πρᾶγμα, ποῦ δὲν ἔμπορουμε νὰ τὸ ἐξηγήσωμε μόνες μας, γιὰτί ξεύρωμε πῶς ἐσεῖς μόνος ἔμπορεῖτε νὰ μᾶς βγάλετε ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν μετὰ τὴν σοφίαν σας.

Κατευχρισμένος μετὰ αὐτὴν τὴν κολακευτικὴν προσφώνησιν, ὁ ἐλλογιμώτατος ἀπήντησε καλὰ κορδωμένος:

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ καὶ ἤλθατε ἐμένα' ἐμπρὸς λοιπὸν, κορίτσια μου, λέγετε, περὶ τίνος πρόκειται;

— Νά: φαντάζεσθε, θεῖέ μου, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ βλέπῃ κανεῖς ἕνα ὠραῖο ἀπογευματινὸν τραπέζι, στρωμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ὕστερα, μ' ὄλον ποῦ ἡ πόρτα εἶνε διπλοκλειδωμένη, νὰ μὴ βρῖσκη πιά οὔτε ψίχουλο κατὰ τὰς δύο;

— Μοῦ ζητεῖτε τὴν λύσιν ἐνὸς προβλήματος, ποῦ δὲν εἶνε δύσκολο διόλου, εἶπεν ὁ σοφολογιώτατος. Χωρὶς ἄλλο, κἀποῖος θὰ ἐμβῆκε μέσα, τὴν ὥρα ποῦ ἐλείπατε

— Κανένας δὲν μπῆκε: εἶχα παρμένο τὸ κλειδί: καὶ ὅμως δὲν ἔμεινε τίποτε, οὔτε στὰ πιάτα, οὔτε στὰ μπουκάκια.

— Τότε ὅλα αὐτὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μαγικὴ συνέργεια;

— Μά, ποῖος μάγος, ποῖο τελώνιο εἶχε συμφέρον νὰ κάμῃ νὰ χαθοῦν τόσο ὠραῖα πράγματα;

— Τὰ πνεύματα καὶ τὰ τελώνια ἔχουν λόγους ποῦ δὲν κάνει νὰ τοὺς μᾶθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ μένουσι καὶ ἐκεῖνα ἀόρατα...

— Πολὺ καλὰ καὶ ἅγια αὐτὰ ποῦ λέτε, εἶπε τότε ἡ φιληνάδα. τῆς Ροζέττας, ἀλλὰ δὲν μᾶς μαθαίνουν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἤξεύραμε.

— Τίποτε παραπάνω δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω, ἀπήντησεν ὁ σοφολογιώτατος: ἡ μαγεία εἶνε ἀνεξερεύνητος: δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί πρᾶγμα εἶνε!

— Μά, διέκοψεν ἡ Ροζέττα, παρα-

πολύ πεισματώμενη τώρα' δεν μπορούμε ούτε να φαντασθούμε πώς θα φάμε το άπογευματινό μας τραπέζι, αφού δεν μένει τίποτε.

— "Α! όσο γι' αυτό, το φάρμακον είναι πρόχειρον, μικρούλες μου' πηγαίνατε στην κουζίνα και ζητήστε να σάς κάμουν φρυγανιές και να σάςβάλουν επάνω και γλυκό πελτέ-κυδώνι...

— "Αμα είπεν αυτά τὰ λόγια, ο έλληνογιμνάσιος Διωξοχαράς έθυσίθη πάλιν εις τας έρεύνας του και τούς λογαριασμούς του' δ,τι και άν του έκαμαν, λέξιν δέν του έπαιρνες πιά! Αι δύο λοιπόν φιληγάδες έφυγαν, με το κεφάλι κάτω, και, επειδή δέν εύρισκαν τίποτε άλλο καλλίτερο να κάμουν, απέφασαν ν' ακολουθήσουν την συμβουλήν του σοφού εκείνου θείου, κ' έπήγαν στην κουζίνα...

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου, ΑΣ ημέρας αὐτὰς εξετάζονται οι μετεξετάσιμοι και οι όφειλοντες να υποστούν εξετάσεις εισιτηρίους. Κίνησις λοιπόν και συγκίνησις εις όλα τὰ Σχολεΐα. Και έπειτα χαρά εκ μέρους των προδιβαζομένων ή εισαγομένων, και...άπελπισία εκ μέρους των απορριπτομένων.

Καμμίαν φοράν, ή άπελπισία αυτή φθάνει μέχρις υπερβολής. Μοῦ διηγήθησαν, ότι ένας μαθητής της Δ' του Γυμνασίου, μετεξετάσιμος, όταν έμαθεν ότι δεν θα του έδιδαν άπολυτήριο, άηλπίσθη τόσο, ώστε, εις την αυλήν του ίδιου Γυμνασίου, άπειρακάκι ναυτοκτονήσῃ με ρεβόλβερ! Εῴτωχως τὸ δπλον παρεξέκλινε και ή σφαίρα μόλις του έξυσε τον κρῶταφον. 'Αλλά παρ' όλίγον να φονεύσῃ ένα δυστυχῆ καθηγητήν, ο όποιος την ώραν εκείνην εύρισκετο επάνω, εις τὸ παράθυρον.

— "Όταν μοῦ διηγήθησαν αυτό τὸ έπεισόδιον, άπέρησα και είπα: — Μὰ πού τὸ βρήκε ο μαθητής αὐτός τὸ ρεβόλβερ; — Φαίνεται, ότι τὸ είχε πάρῃ μαζί του, μοῦ άπηγήθησαν. — Αλλά τότε ήπύρησα ακόμη περισσότερο. Φαντασθήτε μαθητήν να πηγαίνη εις τὰς εξετάσεις ώπλισμένος με

ρεβόλβερ! Όστε τὸ είχεν ὕπ' ὄψει του ότι ήμπορούσε ναπορριφθῆ και έπρομελέτησε την αυτοκτονίαν. Διαφορετικά δέν εξηγείται ή άπολογορία, εκτός άν αὐτός ο μαθητής εἴνε από τους φρικτούς εκείνους, — τους εὐτυχῶς σπανιωτάτους, — οι όποιοι άποφοροῦν διαρκῶς. 'Αλλά δέν τὸ πιστεύω. Θα εἴνε μάλλον τὸ πρώτον' θα ώπλίσθη εκτάκτως, δια την περίστασιν, προβλέπων ενδεχομένην άπορριψιν. Τὸ όποϊον σημαίνει, ότι τὸ καλοκαίρι δέν είχε μελετήσῃ δσον έπρεπε δια να προδιβασθῆ. Πρὸς τί λοιπόν όλη αὐτή ή άπελπισία, αφού τὸ λάθος ήτο ιδιόν του; Θα 'πῆτε, ακριβῶς δι' αὐτό. Εἶδεν ότι δέν του έπταιε κανεις άλλος από τον εαυτόν του, και εις την άπελπισίαν του τον εαυτόν του ήθέλησε να τιμωρήσῃ. Όραία ιδέα! 'Αλλά πρώτον και κύριον, εκείνος πού αυτοκτονεί δέν τιμωρεῖ τον εαυτόν του' τιμωρεῖ τους γονεῖς του, τους συγγενεῖς του, τους φίλους του, τους διδασκάλους του άκόμη, εις τους όποιους προξενεί τόσῃ μεγάλην λύπην και ίσως τύψιν. . . Τί του έπταισαν αὐτοὶ δια να τους κάμῃ να κλαύσουν; 'Αλλά και τον εαυτόν του άν τιμωρή, πάλιν δέν έχει δικαίον. Διότι ή τιμωρία εἴνε βαρεία και δυσανάλογος πρὸς τὸ πταίσμα. 'Έτσι σκοτώνεις σὺ ένα άνθρωπον—τον εαυτόν σου,—επειδή δέν έμελέτησεν αρκετὰ τὸ καλοκαίρι; 'Επίπληξέ τον, μάλοσέ τον, στέρησέ τον μερικὰς διασκεδάσεις, κάμῃ τον να μετανοήσῃ και βάλε τον να μελετήσῃ τον χειμῶνα. Δια να πάρῃ άπολυτήριον του χρόνου. Να ή καλλίτερα τιμωρία, πού εἴμπορεῖς να τῷ επιβάλῃς, ή όποία εἴνε και επανόρθωσις. 'Αλλά τί είδους επανόρθωσις εἴνε μία σφαίρα εις τον κρῶταφον; 'Ενα μικρόν δυστύχημα προσπαθεῖς να διορθώσῃς μ' ένα άλλο άπειρὰς μεγαλῆτερον, με μίαν συμφορὰν επεπανόρθωτον. Μ' αὐτή δέν εἴνε λογιική!

— Μὴ μοῦ αναφέρετε την λέξιν «δυσκολία» θέλω μόνον να μοῦ λέγετε πὸς πρέπει να γίνεται κάθε τι, δια να γίνη όπως πρέπει, και εἰνὼ θὰ τὸ κάμῃ, άν εἴνε δυνατόν να γίνη!

— Μὴ μοῦ ἀναφέρετε την λέξιν «δυσκολία» θέλω μόνον να μοῦ λέγετε πὸς πρέπει να γίνεται κάθε τι, δια να γίνη όπως πρέπει, και εἴνὼ θὰ τὸ κάμῃ, άν εἴνε δυνατόν να γίνη!

— Μὴ μοῦ ἀναφέρετε την λέξιν «δυσκολία» θέλω μόνον να μοῦ λέγετε πὸς πρέπει να γίνεται κάθε τι, δια να γίνη όπως πρέπει, και εἴνὼ θὰ τὸ κάμῃ, άν εἴνε δυνατόν να γίνη!

τότε, άν δέν άπελεύετο τον 'Ιούλιον, αφεύκτως θαπελεύετο τον Σεπτέμβριον. Μὴ μοῦ εἶπητε τώρα ότι πιθανόν να τον άδίκησαν οι καθηγηταὶ του. 'Εγὼ κατ' οὐδένα τρόπον δέν εἴμπορῶ να παραδεχθῶ ποτε άδικίαν εκ μέρους των καθηγητῶν. Μὰ πὸς εἴνε δυνατόν να δίκιῃσον ένα μαθητήν; . . . "Όχι, όχι, ή άδικία των καθηγητῶν εἴνε πάντοτε πρόσφασις των άμελῶν. 'Αλλά και άν υποθέσωμεν ότι ήδίκηθη κανεις, πρέπει δια τούτο ναυτοκτονήσῃ; Δέν τὸ πιστεύω... Βλέπετε, ότι ὑπὸ καμμίαν έποψιν και με κανένα τρόπον δέν ήμπορῶ να δικαιολογήσω μίαν άπόπειραν αυτοκτονίας μαθητοῦ απορριπτομένου. Εἴνε κίνημα στιγμιαίας άπελπισίας, άνόητον, παράλογον, τρελόν. Δυστυχῶς εις τους μαθητικούς κύκλους, τὰ τελευταία χρόνια, παρατηρεῖται κάπως συχνά. Και εἴνε λυπηρότατον σύμπτωμα. Διότι μαρτυρεῖ μίαν λανθασμένην αντίληψιν των πραγμάτων τοῦ κόσμου και μίαν άδυναμίαν χαρακτήρος. "Όποιος βλέπει καλά τον κόσμον και όποιος έχει δύναμιν και θέλησιν, δέν άπελπίζεται ποτε, ότι δήποτε δυσάρεστον και άν τῷ συμβῆ. 'Ετσι σὰς θέλω, αγαπητοί μου φίλοι! Μὲ όρθήν αντίληψιν και με χαρακτήρα δυνατόν.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 εἰων)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γλυκεῖα Πατρίς*, 181 [9ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρυολέττος*, 156 [7ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βραχόδης 'Ακροθαλασσί*, 64 [3ε]. ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Αργεῖος 'Ερμῆς*, 45 [2ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κίρκη*, 18.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λυσιπποῦς*, 179 [8ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αγγελος 'Αγερευός*, 176 [8ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βραχόδης 'Ακροθαλασσί*, 64 [3ε]. ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Αργεῖος 'Ερμῆς*, 45 [2ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κίρκη*, 18.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 102^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος την 7 'Απριλίου 1907, πρὸς εύρεσιν των λύσεων των έν τοῖς φυλλαδίοις 'Απριλίου, Μαῖου, 'Ιουνίου και 'Ιουλίου δημοσιευθεισῶν 196 Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.

— Ο μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν των ἀπονεμομένων ἑκάστην Ἑδῆμῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 εἰων και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αντίβας ὁ Καρχηδόσιος*, 179 [8ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αγγελος 'Αγερευός*, 176 [8ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βραχόδης 'Ακροθαλασσί*, 64 [3ε]. ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Αργεῖος 'Ερμῆς*, 45 [2ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κίρκη*, 18.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 εἰων)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γλυκεῖα Πατρίς*, 181 [9ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρυολέττος*, 156 [7ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βραχόδης 'Ακροθαλασσί*, 64 [3ε]. ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Αργεῖος 'Ερμῆς*, 45 [2ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κίρκη*, 18.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 εἰων και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρέμβη*, 161 [8ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ήλεκτρικὸς Σπινθήρ*, 146 [7ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 98 [4ε]. ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Αργεῖος 'Ερμῆς*, 45 [2ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κίρκη*, 18.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ...

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Πὸς σὰς φαίνεται λοιπόν τὸ νέον μας μυθιστορηματάκι, ὁ Ἀθηναῖος τοῦ λοχία Φλογέρα; Εἴμαι βεβαία ὅτι σὰς διασπεδάξει πολὺ. Τὸ μόνον τοῦ ελάττωμα εἴνε ὅτι θὰ διαρκέσῃ ὀλίγον,—δηλαδή μέχρι τέλους Νοεμβρίου. 'Αλλά δέν ήμποροῦσα να εκλέξω ελαττώματα μαζί με τον τόμον.

— Ἐπιτέλους δέν θὰ εγαλοῦσεν ὁ κόσμος ἄν σὲ ἀνεκάλυπταν! Ναι, και τώρα εἴμπορεῖς να στείλῃς τετραδία εις ὄσους σοῦ έπρότειναν. "Όραϊόν τὸ σφιδόν σου, *Φιλελεύθερε*, περιένωσις των δύο εκεί Συλλόγων εις ένα. Συνενόησόν λοιπόν με τον πρόεδρον τῆς «Νεότητος», και άν, ως ελπίζω, δέχεται, προβῆτε μαζί εις τήν ένωσιν. Και ὁ *Θαυμαστής των Ἑθῶν* από τώρα μοῦ έστειλε την συνδρομήν του δια τὸ 1908. Εἶδατε τί προθυμία; Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ.

— Ἐπιτέλους δέν θὰ εγαλοῦσεν ὁ κόσμος ἄν σὲ ἀνεκάλυπταν! Ναι, και τώρα εἴμπορεῖς να στείλῃς τετραδία εις ὄσους σοῦ έπρότειναν. "Όραϊόν τὸ σφιδόν σου, *Φιλελεύθερε*, περιένωσις των δύο εκεί Συλλόγων εις ένα. Συνενόησόν λοιπόν με τον πρόεδρον τῆς «Νεότητος», και άν, ως ελπίζω, δέχεται, προβῆτε μαζί εις τήν ένωσιν. Και ὁ *Θαυμαστής των Ἑθῶν* από τώρα μοῦ έστειλε την συνδρομήν του δια τὸ 1908. Εἶδατε τί προθυμία; Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ.

— Ἐπιτέλους δέν θὰ εγαλοῦσεν ὁ κόσμος ἄν σὲ ἀνεκάλυπταν! Ναι, και τώρα εἴμπορεῖς να στείλῃς τετραδία εις ὄσους σοῦ έπρότειναν. "Όραϊόν τὸ σφιδόν σου, *Φιλελεύθερε*, περιένωσις των δύο εκεί Συλλόγων εις ένα. Συνενόησόν λοιπόν με τον πρόεδρον τῆς «Νεότητος», και άν, ως ελπίζω, δέχεται, προβῆτε μαζί εις τήν ένωσιν. Και ὁ *Θαυμαστής των Ἑθῶν* από τώρα μοῦ έστειλε την συνδρομήν του δια τὸ 1908. Εἶδατε τί προθυμία; Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ.

λωμένην Φουφούλαν, Φρα-Διάβολον, Λάζαρον καὶ Παλιοφαληριώτισσαν — ὁ Ριγολέ- τος μὲ τὸν 'Βενάνην, Φρα-Διάβολον, Οὐρά- νιον Τόξον, Δούμισσαν τῶν Σαλώνων καὶ Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους; τῆς: Κρυστάλλινον Σπήλαιον (τί νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐπεισόδια;) Ἐνωσις ἢ Θάνατος (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περὶ τῆς πατρίδος ὠραιστῆ ἐπιστολὴ σου) Ἀρχοντοποσίταν τῶν Λευκῶν Ὁρέων (βραβεῖον ἔστειλα) Λευκοκόμαντον Ἀγιάλῳ (εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιάν ὅτι ἐξέχασες πῶς ὑπάρχει, καὶ μού ἀπήντησε: ἀπὸ πῶς ρωτῶ γιὰ μένα; > αὐτὸς εἶπε: Ζήτω ἡ Ἑλλάς (ὁ ὅποιος μὲ βεβαίωσι, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἐξέδρας ὑπάρχουν, διότι τὰς εἶδε βραβεῖον ἔστειλα) Κόρη τῶν Ὀρειῶν (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ὀρειοπόλον τῆς Δόξης (ὁ ὅποιος κατέρ- θωσε νὰ σηκωθῆ πρώτ' ἄλλ' ὄχι καὶ νὰ ἰδῆ τὸν κομήτην) Μεγάλην Ἰδέαν (περιμένω ἢ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία) Ἀνθι- σμένην Ἀμυγδαλίαν, Χρυσόπτερον Ἐπίδα (σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Πτερόσα- σαν Νίκην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἐσμεράλδαν (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ 37ον φύλλον, ὅπου δημοσιεύθησαν τὰ ποτε- λέσματα τοῦ θου Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώμα- τος) Παλλάδα (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (κἀθε χαρτὶ τσαλα- κώνεται τὰ φυλλάδια θέλουν προσοχὴν) Ἀσπρο Τριαντάφυλλο (μὲ γειὰ τὸ νέο σπίτι) Ἑλληνικὸν Κλέος (γράφω μου τακτικά καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οὐδέποτε μ' ἐνοχλεῖς) Ἀδ- ραν τῆς Χίου (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἐβρομον Κόρη (ἔχει καλῶς) Δάκην τῆς Μακεδο- νίας (βραβεῖον ἔστειλα) Σανθὸ Διαβόλακι (εὐχόμεναι εἰς τὴν Κίρκην περαστικῶς ἔστειλα τὰ βραβεῖα σας) Κόρη τῶν Κυμάτων (βρα- βεῖον ἔστειλα μού ἄρσεν πολὺ τὸ ποιημα- τικὸν σου) Πλοῖον-Πατοῖς (ἢ Κυριακὴ θὰ δη- μοσιευθῆ πολὺ προσεχῶς) ναι, ὑπ' ἀρ. 452 δημοσιεύθησαν δύο Ἀσκήσεις ἄλλ' εἰς τὰς λύσεις ὁ Δεξιγράφος θὰ ἀριθμηθῆ 4526) Νευρόσπαστο (ἔχει καλῶς) Ζίαν (ἔστειλα βεβαίως, τὸ Μέγα Ρεῦμα δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοὺς δύο τόμους; ἢ ἐπιστολὴ σου μὲ κατε- γόητευσεν) Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων (βεβαίως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν) Αὐτόνομον (ἢ φωτογραφία σου διὰ τὸ Σμπλεγμα ἐλή- φθη περιμένω καὶ τὸν ἄλλον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου) Μαθηρωμένον Βασιληῶν (μεγάλῃ λεπτολογίᾳ ὑπάρχουν καὶ τυπογρα- φικὰ λάθη ποῦ μαντεύονται) Χιονοσκεπῆ Ταῦτερον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ὀκτωβρίου

Ἡ δὲ λύσεις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέ- λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

482. Δεξιγράφος. Ἀριθμητικὸν, λουλοῦδι Κί' ἄφρον, γράψε τὰ μαζί, Καὶ ἰδοὺ, βασιλοπούλα Στὸ χαρτὶ σου ἀναξή.

483. Στοιχειογράφος. Μὲ τὸ ἴωτα Εἶμαι ὄμμα Χωρὶς ἴωτα, Πάλι ῥῆμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιθόλου Ἀπόλλωνος

484. Μεταγραμματισμός. Βάλε κάππα ἀντὶ τοῦ πῖ, Καὶ ποῖος τότε νὰ στῶ πῖ, Πῶς ἔνας κουβᾶ; θὰ κάμῃ Νὰ στερέψῃ ἕνα ποτάμι!

485. Πυγμαίς. + Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖοι βασιλοῦται. * + * = Σύνδεσμος δυνητικῶς. ** + ** = Μισάνθρωπος. *** + *** = Χημικὸν σῶμα. **** + **** = Βασιλεὺς Θεσσαλίας. ***** + ***** = Ἄνθος τοῦ χειμῶνος.

486-489. Κενρωμένα καὶ ἀντε- στραμμένα δνόματα ποταμῶν. 1. — Αὐτὸς ὁ γάτος εἶνε ὑπναρᾶς. 2. — Κοιμήσου, ἄσπερ μου Ποντικοχάφτη. 3. — Ἄλλὰ σὺ λαγοκομᾶσαι! 4. — Δόξα σοι, ξανθὲ μου Ἥλιε!

490-494. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις: πῖλος, ὄρθιος, σπορευῆς, αἰδιος, ροῦς.

495. Ἀπροσδόκητον. Τὶ ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ καὶ γῆς; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κυανολευκοῦ Λαβάρου

496. Ποικίλη Ἀκροστιχίς. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη- τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀπο- τελοῦν ἑρπετόν:

497. Μικτόν. υεσηυ-νοντς-αα-σιμσχ-ο-οσφς Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

498. Γρίφος. [Ἀναδημοσιεύεται, ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγύ- μενον—ἀρ. 481—δημοσιεύθη ἑλλιπῆς.] Φωνῆν—Ἀντωνυμία ἀρίστος—Σύνδε- σμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτι- κός—Μουσικὸς φθόγγος—Μετοχὴ ρήματος εἰς μι—Φωνῆν—Σύνδεσμος συμπλεκτικός— Φωνῆν—Χρονικὴ διαίρεσις.

Ζητῶ ὄνοματεπώνυμον Φιλελευθέρου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Τί γίνεσαι, προσφιλεστάτη Γλυκεῖα Ἑλλάς; περιμένω ἀνυπομῶνως νέαν σου διεύθυνσιν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιθόλου Ἀπόλλωνος

Προμηθεὺς γραμματόσημα παντὸς Κρά- τος ἔναντι Ἑλληνικῶν, Κρητικῶν, Τουρκικῶν.— Διεύθυνσις: Cristos M. Cris- spis, Poste-restante, Athènes (Grèce.) (Ζ'—230)

Ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας συγχάριρει ἐγ- καρδῶς τῷ Δικηγόρῳ Σπυροδρου- τῶν καὶ τῇ Ἐξέδρᾳ τοῦ Φαλήρου ἐπὶ τῷ πρώτῳ βραβεῖῳ τῶν Ἀστειῶν. (Ζ'—231)

Ἐπανερχόμενος εἰς Χανιά ἐξ Ἀθηνῶν, ἀπο- χαιρετῶ φιλάτους Ἄγγελον Ἀδρα- ρινῶν, ὃν ὑπερευχαριστῶ διὰ θερμωτάτην πε- ριποίησιν ἣν μοὶ ἐπιδαψίλευσε κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν μου, Διαβολάκον, Φου- κούσιαν, Ἀστρον τῆς Δόξης, Ὑπερ Πα- τριδος, Ὀρειοπόλον τῆς Δόξης, ἰδιαίτερος δὲ φίλιτον Ριγολέττον καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητὰς καὶ συνδρομη- τρίας Διαπλάσεως, φίλους μὲθ' ὧν διήλθον στιγμὰς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἐγκραγαρμένης βαθέως ἐσαεῖ ἐν τῇ ψυχῇ μου. Χαιρετῶ δ' αὐτάτους μέλη «Νεότητος», ὡς καὶ τοὺς ἐν Χανίοις συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας ἀγα- πητῆς Διαπλάσεως.— Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Κωνσταντίνος Γ. Κωνσταντινίδης, πρόεδρος τῆς «Νεότητος». (Ζ'—232)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τριμυμιώδους Θαλάσσης

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαρωθωνοδρόμου

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κυανολευκοῦ Λαβάρου

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μακεδονίας

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιθόλου Ἀπόλλωνος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερστάς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Ετησία . . . δρ. 3,—	Ετησία φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἑξάμηνος . . . 4,50	Ἑξάμηνος > > 5,50	τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμηνος . . . 2,50	Τριμηνος > > 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος	Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1907	Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Πῶς τὸ ἐκαλοπέρασεν ὁ Τοσουλάκης εἰς τὴν φυλακὴν του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγεν ὁ μικρὸς του ἀφέντης, ὁ καϊμένος ὁ Φλογέρας δὲν ἐγώριζε πᾶ τί νὰ κάμῃ, τί νὰ γίνῃ, —

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ κα- τεγίνετο, εἰς τὸ νὰ γυμνά- ζῃ ἕνα σκύλον, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ ἀλογάκι τῆς ἰππασίας, διὰ νὰ τὸν καβαλλικεῖ ὁ φιλαράκος μας, ὁ λοχίας εἶδε τὸν ἐλλογιμώτατον Διωξοχα- ρᾶν, ὁ ὁποῖος, ὠπλισμένος μετὰ τὴν ἀπόχνην του ἐκυνη- γοῦσε νὰ πιάσῃ ἀκριδὲς.

Ὁ Φλογέρας μας εἶδεν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦτο διασκε- δαστικόν, καὶ τὸν ἐπλησίασε. — Μὲ τὴν ἀδειάν σας, τοῦ εἶπε ἡμπορὸς νὰ σᾶς ἐρω- τήσω τί σκοπεύετε νὰ τὸ κά- μετε αὐτὸ τὸ κυνήγι τῆς νέας μῦδας;

— Σκοπεύω—νὰ τὸ μετα- χειρισθῶ διὰ νὰ κάμω κάτι πειράματα, παληκάρι μου. Λόγου χάριν, ἀμα διδάξω εἰς ἐξ ἢ ἐπτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πε- ρωτὰ νὰ βαδίζουν ἐπ' εὐθείας γραμμῆς, θὰ δυνθῶν ὡς ἀπο- δέξω ὅτι δύνανται, ἐν δεδο- μένῳ χρόνῳ — νὰ διατρέ- ξουν ἀπόστασιν μεγαλητέραν παρὰ ὁ καλπάζων ἵππος. Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ τὰ συλλάβω καὶ νὰ κοπιᾶσω πολὺ διὰ νὰ τὰ διδάξω καὶ νὰ τὰ μορφώ- σω καταλλήλως. — Ὡ! καταλαβαίνω . . . εἶπεν ὁ Φλογέρας, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλοὺς κόπους

ἐκρατεῖτο διὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ στὰ γέλια. Ἐπωφελοῦμενος ἀκολούθως τῆς περι- στάσεως διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρᾶγμα ποῦ τὸν ἐνδιέφερεν, ἐπρόσθεσεν:

— Εἶμαι βέβαιος πῶς ὁ Τοσουλάκης, ἂν ἦταν ἐδῶ, θὰ ἐτόσκωνε ὅσες θέλετε ἀκριδὲς διότι αὐτὸς εἶνε πῶς σβέλτος ἀπὸ ἐσᾶς καὶ ἀπὸ ἐμέ.

— Ἴσως ν' ἀληθεύῃ αὐτὸ ποῦ λέγε- τε ἄλλὰ ὁ Τοσουλάκης σας εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν φυ- λακὴν, ἔπου θὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρες.

— Στὴ φυλακὴ . . . ὁ γυδὸς τοῦ λοχαγοῦ μου; . . . Καὶ τί

«Τὸν ἔκοψε ἔστην πλάτη του...» (Σελ. 337, στ. γ')

μας ὅμως εἶνε πολὺ λεπτομαθημένο, καὶ δὲν βάζει στὸ στόμα του οὔτε τὸ ψωμί οὔτε τὸ νερό.

— Μὲ τί ζῆ τότε;

— Μὲ τίποτε, καὶ αὐτὸ ἐγὼ τὸ εὐρί- σκω ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο αὐτό, παρὰ ἀπανθρωπία. Εἶνε ἄρρωστο λοιπὸν τὸ παιδάκι, τὸ καϊμένο;

— Διόλου καὶ αὐτὸ ἀκριθῶς μετ' ἐμ- βάλλει εἰς ἀπορίαν.

— Εὐκόλο νὰ τὸ λέτε, ἀπήντησεν ὁ Φλογέρας: ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ βεβαι- ωθῶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὰ μάτια μου, καὶ τρέχω ἀμέσως στὸ σπίτι σας.

— Σταθῆτε, κύριε λοχία! Κα- νένας δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ ἐμ- βῆτε εἰς τὴν φυλακὴν του χωρὶς τὴν ἰδικὴν μου ἀδειαν.

— Τότε θάρητε καὶ σεῖς μαζὶ μου, καὶ μὴν ἀργοπορήτε μά- λιστα.

Βλέπων ὅτι ὁ σοφολογιώτατος δὲν τὸ ἐκουνοῦσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔχασε τὴν ὑπομονήν του ὁ Φλογέρας, τὸν ἀρπάξε, τὸν ἔκοψε στὴν πλάτη του, σὺν νὰ ἦτανε κανένα σακί μετὰ κάρβουνα, καὶ ἔτρεξε μετὰ τὸ φορτίον του πρὸς τὸ κτίριον τοῦ σχολείου.

Ἄμα τὸν ἔβαλε κάτω, ὁ σοφ- λογιώτατος μας, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο τὸν θυμὸν τοῦ λοχία, ἔδωκε τὴν διαταγὴν ν' ἀνοῖξουν τὴν φυλακὴν.

Ὅταν ὁ Φλογέρας εἶδε τὸ παι- δάκι, ζωπρὸ πάντοτε καὶ ροδοκό- κινο, ἔβαλε τὰς φωνῆς ἀπὸ τὴν χαράν του:

— Ζῆ ἀκόμα, ζῆ ὁ Τοσουλά- κης μου!

Καὶ ἀνοῖξε τὰ μακρὰ του χέρια, τὸν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔσκέπασε μετὰ φιλιὰ καὶ μετὰ χάδια.

— Μὰ βέβαια, καλὲ μου φίλε, ζῆ καὶ καλοζῆ, ἐπανελάμβανεν ὁ μικρὸς. — Καὶ ὅμως, χρυσὸ μου ἀγόρι, ἀφοῦ δὲν ἔδαλες τίποτε στὸ στόμα σου, τρεῖς